

Fattigfolk. Men da saa endelig Apotekerne havde bøjet sig, kom pludselig Sundhedsstyrelsen og sagde: Ja, men for at faa denne Vædske skal I herefter have Recept. Derfor var det ærede Medlem noget i Tvivl om, hvilken Rolle Sundhedsstyrelsen havde spillet i Striden mellem Professor Fischer eller hans Aktieselskab og Apoteker Alfred Benzon, og det ærede Medlem støttede denne sin Formodning om, at Sundhedsstyrelsen havde haft en Finger med i Spillet, paa, at ellers vilde de, samtidig med at de sagde, at der skulde Recept til, have sagt: Og Lægerne skal kontrollere, hvilken Virkning Midlet har. Jeg tror, denne Gengivelse er nogenlunde korrekt. Jeg er noget i Tvivl, om den er det ganske, for det ærede Medlem bruger hele Tiden noget vage Udtryk. Han siger saaledes: „Jeg maa tilstaa, at paa det Tidspunkt, da det, jeg nu vil omtale, fandt Sted, lagde jeg ikke saa meget Mærke til det, at jeg nu kan dokumentere, om, hvad jeg her fremdrager, forholder sig rigtigt“. Senere siger det ærede Medlem: „efter hvad jeg forudsætter“, lidt senere „saa vidt jeg husker“, noget senere „jeg tror, jeg siger rigtigt“, og lidt senere igen „kan man vistnok sige“. Det ærede Medlem er saaledes noget vag i sine Udtalelser, men jeg tror dog, min Gengivelse er korrekt.

Under denne Forudsætning maa jeg sige til det ærede Medlem, at der har aldrig mellem Professor Fischer og Apoteker Alfred Benzon været ført Forhandlinger eller været nogen Uenighed angaaende dette Spørgsmaal, saa Hr. Alfred Benzon kan altsaa ikke have lagt sig i Vejen. Og fra Apotekernes Side har der aldrig været gjort Vanskeligheder med Hensyn til at ville sælge; det har derimod undertiden knebet med at faa saa meget af Midlet fra Professor Fischer, som de skulde bruge. Endelig maa jeg sige til det ærede Medlem, at hans Beskyldning mod Sundhedsstyrelsen er i den Grad forkert, at det end ikke var Sundhedsstyrelsen, som forlangte, at der skulde Recept, men det var Professor Fischer, der bad Sundhedsstyrelsen om, at der maatte blive truffet den Ordning, at Midlet ikke kunde udleveres uden Recept.

Det ærede Medlem konkluderer imidlertid i den Udtalelse, at han vil haabe, den nuværende Justitsminister vil se at komme af med denne Institution, Sundhedsstyrelsen, og faa den erstattet med andre Folk, med mere lebendige, kloge og fornuftige Folk. Dertil maa jeg sige, at det forekommer mig uretfærdigt at komme med saadant noget; og efter den Redegørelse,

jeg nu har givet, tror jeg ogsaa, det ærede Medlem maa indrømme, at han har været i nogen Misforstaaelse. Endvidere maa jeg sige, at i Sundhedsstyrelsen er de fleste af Medlemmerne yngre Folk. Jeg var f. Eks. i Gaar sammen med det tredieældste Medlem, og han var fuldstændig rask og lebendig, der var ikke noget i Vejen; han er 54 Aar, og der er en 5—6 af de øvrige Medlemmer, som er yngre, helt ned til 40 Aar — og jeg tror ikke, det ærede Medlem og jeg skal være interesserede i at sige, at Folk, der er over fyrre, er for gamle.

Jeg er derfor overbevist om, at naar det ærede Medlem nu faar Dokumenterne — de staar til hans Tjeneste —, vil han sige, at han har begaaet Uret mod Sundhedsstyrelsen. Jeg kender det ærede Medlem meget godt og ved, at han i en for mig vanskelig Tid ikke var bange for at staa op her i Rigsdagen og tydeligt og klart tage en forfulgt Amtmand i Forsvar; uaftet hans Parti var imod ham, havde han Mod nok til at staa op og forsvare denne bureaukratiske Amtmand, som overhovedet intet Menneske turde nærme sig, fordi han var alt for vigtig og ikke til at omgaaes. Jeg tror derfor ogsaa, det ærede Medlem har tilstrækkeligt Mod til nu at staa frem og sige: Jeg har begaaet Uret mod Sundhedsstyrelsen. Hvis derimod det ærede Medlem havde sagt, at han ikke var tilfreds med den Ordning, der er indenfor Sundhedsstyrelsen, med selve Organisationsformen, saa vilde jeg have været enig med det ærede Medlem. Ogsaa jeg mener nemlig, det er en Uting, at en kollegial raadgivende Institution skal være kollegial paa den Maade, at Sagerne cirkulerer, thi det medfører nødvendigvis et uforholdsmæssig stort Spild af Tid. Men jeg kan tilføje, at det er mig bekendt, at man indenfor Sundhedsstyrelsen er af den samme Mening, og at man netop er i Færd med at undersøge, om der ikke kan etableres en hurtigere Forretningssgang.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen talte om Tandlægenes Stilling i de sønderjydske Landsdele og var utilfreds med, at de ikke kunde narkotisere, udstede Recepter og foretage Lokalbedøvelser, og navnlig var det ærede Medlem utilfreds med, at de sønderjydske Tandlæger ikke kunde praktisere i det gamle Kongerige. Jeg kan glæde det ærede Medlem med, at der i Løbet af nogle faa Dage vil fremkomme et Lovforslag, som giver de sønderjydske Tandlæger Ret til eo ipso at praktisere heroppe. Derved imødekommer jeg det ærede Medlems Hovedønske, og saa haaber jeg, at han vil frafalde sit Krav om, at disse